

(א) וזמנים 1. מנחות 25; (ב) מנחות 28; (ג) לעיל 2; (ד) קידושין 7; (ה) גי'ל שמקיים, 1 ונקמתן 1; ס'.

תורה אור השלם

1. וְסָמַךְ יָדוֹ עַל רֹאשׁ הָעֵלָה וְנִרְצָה לוֹ לְכַפֵּר עָלָיו: ויקרא א ד
2. כִּי נִפֶּשׁ הַבָּשָׂר בְּדָם הוּא וְאֵינִי נִתְחַיֵּי לְכֶבֶד עַל הַמִּזְבֵּחַ לְכַפֵּר עַל נַפְשֹׁתֵיכֶם כִּי הַדָּם הוּא בְּנֶפֶשׁ יָכַפֵּר: ויקרא יו יא
3. וְאִם דָּל הוּא וְאֵין יָדוֹ מִשְׁגַּח וְלִקַּח כֶּבֶשׂ אֶחָד אֶשֶׁת לְתַנוּפָה לְכַפֵּר עָלָיו וְעִשְׂרוֹן סֹלֶת אֶחָד בְּלוֹל בַּשֶּׁמֶן לַמִּזְבֵּחַ וְלֹג שָׁקֵן: ויקרא יד כא
4. וְכֹפֶר הַכֹּהֵן אֲשֶׁר יִמְשַׁח אֹתוֹ וְאֲשֶׁר יִמְלֵא אֶת יָדוֹ לְכַהֵן תַּחַת אֲבִיו וְלִכְבֹּשׂ אֶת בְּגָדֵי הַקֹּדֶשׁ: ויקרא טו לב
5. שְׁבַעַת יְמֵי וְלִבְשֵׁם הַכֹּהֵן תַּחֲתוֹ מִבְּגַי אֲשֶׁר יָבֵא אֵל אֲהֶל מוֹעֵד לְשֵׁרֵת בְּקֹדֶשׁ: ויקרא טז לב
6. וּבְגָדֵי הַקֹּדֶשׁ אֲשֶׁר לְאַהֲרֹן יִהְיוּ לְבָגָיו אַחֲרָיו לְמִשְׁחָה בָהֶם וְלִמְלֵא בָם אֶת יָדָם: שְׁמוֹת טז כט
7. וְעִשְׂתִּי לְאַהֲרֹן וְלִבְגָיו כֶּבֶד כָּבֹד אֲשֶׁר צִוִּיתִי אֲתָכֶם שְׁבַעַת יָמִים תַּמְלִיא יָדָם: שְׁמוֹת טז לה

הגהות הב"ח

(א) גי'ל המנוח בן מעבד בן מעבד כתיב ל"ל וכן במסות:

מוסף רש"י

שירי מצוה. שלא נזכרה בשני ולא עשה (זמנים 2). שלא סמך (מנחות 25; מנחות 28). כאילו לא כפר. כאילו לא עשה מזה מן המנוח, כדכתיב וסמך ונלה, ואפילו הכי כפר, דכפרה דנס הוא (מנחות 28). וכפר. לומר אפי"פ כן כפר (ובחי' 28). שאם עשה לתנופה שירי מצוה. ששייה ולא עשה, מעלה עליו הכתוב כאילו לא כפר. כאילו לא עשה מזה מן המנוח, וכפר. לומר אפי"פ כן כפר, שאין צריך להביא קרבן אחר (סוכה 7ח).

שבעת ימים פרק ראשון יומא

ה.

עין משפט
נר מצוה

ה א ב מיי פ"ג מהל' מעשה הקדש הלכה י"ג
ו ג מיי פ"א מהלכות כלי המקדש הלכה ח ופ"ד הלכה י"ג
ז ד מיי שם פ"ד הלכה י"ג:

תוס' ישנים

במיכה איכא בינייהו. ולא רלה לומר הקטרה שאינה מעבדת איכא בינייהו, דהא לא שייך [גבין] אהרן שלא שמש כל שבעת ימי מלוואים, ודורות מנא א"י דלא מעבבא. שהרי שנה עליה הכתוב בנחה מקומות. בא"י לא כתיב ובי"פ. בפרק קמח דזמנים [ו] א[ח] מפרש דלא מימא שאל עבר כל כך לא קיים מזה עשה זו, אלא הרבה עבר כאילו לא כפר, ומ"מ כפר שפטור מקרבן. ועוד מפרש הסם לשון אחר שנוה מספרת אחייני עשה שקורס השמיטה, אבל מזה עשה דשמיטה שעד אחר שמיטה לא עבר (שלמעלה) [שלעולם] הוא צדוק וסמוך עד לאחר שמיטה, אינה מספרת. רב נחמן בר יצחק ב"ר, מר אמר חדא ומר אמר חדא ולא פליגי. נתרבה שבעה ונמשח יום אחד. נתרבה למוד לא סגי ובפרק במדא דהוריות נ"ב, [כ] י"ף מרובה בנדים מקרא ולא הזכיר כאן אלא מה שצ"ל, דהא אמרין בפ"ק דמגילה [ט], [כ] אין בן הן משותף למרובה בנדים אלא פה הבה על כל המילוא.

דבר שאין מעבד בן לדורות. לקמיה מפרש לה: שירי מזה. כלומר שלא חש לחשוב אותה מזה ולא סמך: כאילו לא כיפר. מן המנוח: וכיפר. (דאין כפרה אלא בדם) כדאמרינן בזבחים (דף 1) כיפר לגבירא דעיקר כפרה דנס אבל לא כיפר כמי (א) (שלא קיים) מזהות קונו מן המנוח: ולא קפני מפרשין. ואפי"פ שלא הופרש אם יארע פסול בראשון יעוד זה השני שמע מינה פרישה לא מעבבא (בה) עבודה: ריבוי שבעה. שישמש כ"ג שבעה ימים לרופים כשממנין אותו בכהונה גדולה וילבש שמונה בגדים בשעת עבודה. וריבוי לשון מרבה מרובה בגדים שהוא משמש בשמונה וההדין בברכה: משיחה שבעה. [שיתנו שמן המשחה על ראשו ובין ריסי עיניו ז' ימים] לרופין: כל הכוונה בן. ז' ימים ימלא וגו' (ויקרא ח). וכל מילוי ידים האמור שם לבישת בגדים הוא שנאמר (שמות כט) ובגדי הקודש אשר לאהרן יהיו לבגיו אחריו למשחה בזה וגו' ומשיחה נמי כל שבעה מדאיתקש משיחה לריבוי: וכפר הכהן אשר ימשח אופו. גבי יו"כ באחרי מות כתיב: מה תלמוד לומר. אם ללמד שמהיה עבודה כ"ג והלא כל הפרשה באהרן נאמרה בזה אהרן ונתן אהרן והקריב אהרן וזא אהרן (ויקרא טו): לפי שנאמרה בפרשת ואתה תזוה שבעת ימים ילבשם הכהן תחתיו מבגיו העומד תחת אהרן בכהונה גדולה אשר יבא ציוס הכפורים אל אהל מועד לשרת בקדש: אין לי אלא. שיהא כשר לבא אל אהל מועד ציוס הכפורים אלא מי שנתרבה שבעה ונמשח שבעה כשנתמנה. ולקמיה צעי משיחה שבעה היכא כתיבא: אפילו עשה אחס לא גרסינן: מילתא

במיכה איכא בינייהו. תימה לי אמאי לא קאמר נמי שירים מעבבא איכא בינייהו דלמאן דאמר כל הכתוב בהן מעבב מעבדי דכתיב (ויקרא ח) ואת הדם ילך אל יסוד המנוח ובחטאת כתיב (שמות כט) ואת כל הדם תשפוך אל יסוד המנוח ולמאן דאמר דבר שאין מעבב לדורות אין מעבב לא מעבדי וי"ל דלכילי עלמא שירים לא מעבדי זהו דאפילו ד' מתנות שחטאת לא מעבדי זה אלא אחת מהן דכתיב (שם) ונתתה על קרנות המנוח קרנת כתיב וקרן אחת מעבבא זה ומו לא ואפילו למ"ד יש אם למקרא שירים לא מעבדי זה מדכתיב בחטאת ואת כל הדם תשפוך ולא כתיב ושפכת כל הדם אל יסוד המנוח דכתיב בחטאת המתנות ונתת על קרנת א"כ יתקן הכתוב ועשאן שירי מזה לומר שאין מעבבא והכי אמרינן פרק אחיהו מקומן (זבחים 33). גבי פר כהן משיח ואת כל הדם ישפוך אל יסוד המנוח נתקו הכתוב ועשאן שירי מזה ופי"פ משיחה בחילוק לשוני דבחטאת מתנות כתיב והזה ונתן והכל כתיב ישפך ולא כתיב ושפך ואפילו למאן דפליגי התם (א) ואית ליה דשירים הפנימיים מעבדי היינו מדכתיב ציו"כ (ויקרא טו) וכלה מכפר ודרשין מנייה אם כלה כפר ואם לא כלה לא כפר וגמרי פנימיים מהדדי התם בפרק צ"ש (זבחים 28). אבל בשירים החיצונים ליכא מאן דפליגי מיהו צירושלמי קאמר סמיכה ושירי הדם שאין מעבב לדורות אין מעבבא כן ומשמע דפליגי נמי בשירים אבל תימה לי לימא הקטרת אימורים דכתיב בזהוהא ענינא ואינן מעבדין לדורות איכא בינייהו וי"ל דלכילי עלמא לא מעבדי דהא דאינן מעבדין לדורות היינו משום דכתיב (ויקרא ז) והיה החזה לאהרן ולבגיו ודרשין צ"פ תמיד נשחט (פסחים 28): יכול נטמאו אימורים או שאבדו לא יהיו כהנים זכאין בחזה ושוק תלמוד לומר והיה החזה לאהרן ולבגיו וגבי מלוואים נמי כתיב גבי חזה והיה לאהרן ולבגיו ונדרוש מהתם והיה לאהרן ולבגיו מכל מקום:

איתקש משיחה אריבוי. תימה לי לשינויא קמא דמשני דאיצטריך קרא למעוטה

ולית ליה האי סברא דאיתקש משיחה לריבוי היכי מיפרשא צרייתא דקמני אין לי אלא שנמשח ז' והא כל כמה דלא מיימי קרא דאשר ימשח אותו לא ידעינן משיחה ז' אפילו לכתחילה ויש לומר מסבירא הוה קי"ל משיחה ז' מדאשכחן התם משיחה וריבוי וגלי בחד מייניהו שבעה הוא הדין באידך וילמד סתום מן המפורש אבל בתר דמיעט קרא מיבעיא ליה להש"ס משיחת שבעה לכתחילה מנא לן אימא ריבוי דכתיב בזהוהא הוי שבעה לכתחילה אבל משיחה נימא כיון דאימעיט אימעיט לגמרי משבעה ולא יביצי משיחה אלא פעם אחת ומשני מדאיצטריך קרא למעוטי אלמא סברא הוה להשוות משיחה לריבוי ואם כן אפי"ג דאמעיטו תרוייהו מעיכוזא מ"מ למזהו צעי כל ז': להביא

להביא

ח א מיי פ"ה מהלכות כלי
המקדש הלכה טו:

תורה אור השלם

1. ופתח אדל מועד תשבו ימים וילקה שבעת ימים ושמינתם את משמרת יי ולא תמוהו פי כן צוית: ויקרא ח לה
2. ואבלתם אתה במקום קרש פי חקר וחק בניך הוא מאשי יי פי כן צוית: ויקרא י יג
3. וכן לא תובא את דמה אל הקדש פנימה אבל תאכלו אתה בקדש באשר צוית: ויקרא י יח
4. שוק התרומה וזוהו התנופה על אשי התקליבים יבוא לחתוף לתנופה לפני יי והיה לך ולבניך אתך לחק עולם באשר צוה יי: ויקרא י טו
5. וזה הדבר אשר תעשה להם לקדש אתם לכוהן לי לקח פר אחר בן בקר ואילם שנים תמימים: שמות כ א
6. זה קרבן אהרן ובניו אשר יקריבו ליי ביום הקדש אותו ועשירת האפה סלת מנחה תמיד מתציתה בבקר ומתציתה בערב: ויקרא י יג
7. ויאמר משה אל העדה זה הדבר אשר צוה יי לעשות: ויקרא ח ה
8. וחתן עליו את התבנית ויחגר אותו באבנים ולבש עליו את המעיל וחתן עליו את האפד ויחגר אותו בחושב האפד ויאמר לו זה: ויקרא ח ז
9. ויקרב משה את בני אהרן וילבשם תבנית ויחגר אתם אבנים ויחבש להם מגבעות באשר צוה יי את משה: ויקרא ח יג
10. ויקרא אתם אבנים אהרן ובניו ויחבשם להם תבנית ויחבשם עולם ומלאות יד אהרן ויד בניו: שמות כ ט

רבינו הגאון

מילתא דלא כתיבא בהאי ענינא מנלן. פ"י פרישת שבעה דלא כתיבא הכא בפרשת צוואת המלוואים.

שבעת ימים פרק ראשון יומא

להביא את המבנסים. מכלן קשה להא דצפ' אלו הן הגשרפין (סנהדרין דף פג.) מפיק מיתה מחוסר בגדים מדדרישין און בגדיהון עליהון און כהונתן עליהון והוון להו זרים והקשה רבינו יעקב מאורלייני"ש הא צהדיא כתיב מיתה צוואתה תזוה נהי דהאי קרא אלטרין לשוויניהו זרים אף לעניין לחלל עצודה כמו זרים מ"מ הוא קרא דכתיב צמוסרי בגדים מיתה צהדיא למה לי תיפוק ליה מאין בגדיה עליהון און כהונתן עליהון ומירן דמנכסין לא כתיב הכא ואלטרין הוא קרא למחוסר מנכסין דהוה צמייה וקשה לרבי יוסי צר חנינא כיון דנפקא ליה מנכסין מוזה הדבר הוה ליה כאלו מנכסין נמי כתיבי הכא ומירן ריב"ז"א דמיתה דגבי ^(א) [מנכסין] אלטרין לחייב אפילו צהדיא ריקנית אהלל מועד מי שנכנס מחוסר בגדים כדכתיב (שמות כח) והיו על אהרן ועל בניו צבאם אל אהל מועד וכן צשלל רחוק ידים דכתיב (סג ז) צבאם אל אהל מועד ירחו או בגשתם אל המזבח לשרת מיחייב אהלל מועד אפילו צהדיא ריקנית והא דקאמר פ"ב דזבחים (דף יט:) אי כתיב רחמנא צבאם ולא כתיב בגשתם ה"א אפילו צהדיא ריקנית כ"י משמע דלפי האמת לא מיחייב צהדיא ריקנית יש לומר היינו אמרנא וה"פ אי כתיב צבאם אל אהל מועד או אל המזבח ולא כתיב לשרת ה"א דאפילו אמרנא מיחייב צהדיא ריקנית קמ"ל דאמרנא לא מיחייב צמוספתא דמסכת כלים [פ"א] מניא אמר שמעון הלנוע לפני ר"א אזי נכנסתי בין האולם ולמזבח בלא רחוק ידים ורגלים אמר לו מי חביב אתה או כהן גדול שתק אמר לו בוש אתה לומר (העבודה) שכלבו של כהן גדול יותר חביב ממך וכ"י עד ואפילו אהל גדול מפעלים את מוחו בגזירין כלה שלא מלאך בעל הפול ומסתמא שמעון הלנוע לא היה משתמש בלא רחוק ידים כי לא היה טועה צוה צבל רש"י פירש צפירוש חומש צבאם אל אהל מועד להקטיר ולא נהירא אלא דכפרישית: **מא"י** דהוה הוה. צפ"ק דסנהדרין (דף קט:) מיבעיא לן שור סיני בכמה מי גמר **בבתונת ומצנפת כו"י ע"מא** פ"י. הא דלא נקט נמי מנכסין נראה לי משום דמפרש דבין צוואה בין בעשייה אהרן קדים ומנכסין לא כתיבי לא צוואה ולא בעשייה ורש"י פ"י טעמא אחרינא: אמר

מילתא דכתיבא בהאי ענינא מילתא דלא כתיבא בהאי ענינא מנא לן אמר רב נחמן בר יצחק יליף פתח פתח רב משרשיא אמר ^א ושמרתם את משמרת ה' עכובא רב אשי אמר ^ב כי כן צויתי עכובא ^ג ר"ר כי כן צויתי ^ד כאשר צויתי כאשר צוה ה' כי כן צויתי באנינות יאכלוה כאשר צויתי בשעת מעשה אמר להם כאשר צוה ה' ולא מאלי אני אומר א"ר יוסי בר חנינא מנכסין אין כתובין בפרשה כשהוא אומר ^ה וזה הדבר אשר תעשה להם לקדש אתם לכהן להביא המכנסים ^ו ועשירית האיפה בשלמא מנכסין כתיבי בענינא דבגדים אלא עשירית האיפה מנא לן אתיא זה זה ^ז מוזה קרבן אהרן ובניו אשר יקריבו לה' עשירית האיפה א"ר יוחנן משום ר"ש בן יוחאי מניין שאף מקרא פרשה מעכב ת"ל ^ח ויאמר משה אל העדה זה הדבר אשר צוה ה' אפילו דיבור מעכב כיצד הלבישן כיצד הלבישן מאי דהוה הוה אלא כיצד מלבישן לעתיד לבוא לעתיד לבוא נמי לכשיבואו אהרן ובניו ומשה ^ט עמהם אלא כיצד הלבישן למוסבר קראי פליגי בה בני ר' חייא ורבי יוחנן חד אמר אהרן ^י ואח"כ בניו וחד אמר אהרן ובניו בבת אחת אמר אב"י בכתונת ומצנפת כולי בצוואה ובין בעשייה אהרן קדים כי פליגי באבנט מאן דאמר אהרן ואחר כך בניו דכתיב ^{יא} ויחגור אותו באבנט והדר כתיב ^{יב} ויחגור אותם אבנט ויהגור אותו באבנט והדר כתיב ויחגור אותם אבנט אמר

מילתא דכתיבא בהאי ענינא. צפרשת צוואה דמלוואים שנאמר צוואתה תזוה: **דלא כתיב** צפרשת המלוואים צוה הדבר אשר תעשה וגו' לא כתיב שימן אל המושן אורים ותומים כשהלבישן אצל צפרשת צו את אהרן שנאמרה שם עשיית המלוואים כתיב ^א ויתן עליו את החשן ויתן אל החשן את האורים ואת התומים. וא"ת אף צוואתה תזוה נאמר ונתת אל חשן המשפט את האורים ואת התומים אין זו מפרשת המלוואים אלא עשיית הצבאים וצוואה ענינא לא כתיב ככה לעיכובא: **פתח פתח.** צוואה כתיב (שמות כט) אל פתח אהל מועד ויתירא וכן בעשייה. [צוואה כתיב] תקריב ^ב פתח אהל מועד ואל כל אהרן ובניו את צפר האיל ואת הלחם אשר צלל פתח אהל מועד וכן בעשייה ^ג ואת כל העדה הקהילו אל פתח אהל מועד צבלו את הצפר פתח צפרשת עשייתן נמי עיכובא כתיבא ושמרתם משמרת משמע תשמור ככל הכתוב ולא נריך גזירה שוה: **פ"ר** כי כן צויתי וכו'. אידי דנקט הכא למידרש כי כן צויתי לענינא דמלוואים דלעיכובא אתא קצעה לה צרימתא הכא למדרש כי כן צויתי דשמייני למאי אתא. ולאו ניהו ההוא קרא דענינא דמלוואים דזו את אהרן אלא דיוס השמיני דכתיב צמנחא (ויקרא י) קחו את המנחה הנותרת מאשי ה' ואלכוה מצות אלל המזבח כי כן צויתי: **כאשר צויתי.** גבי שעיר חטאת אשר דרש משה והנה שורף כתיב אלל תאלכו אותה ^א צמקוס קדוש כאשר צויתי ^ב (סג): **כאשר צוה ה'.** גבי שוק התרומה וזוה התנופה כתיב תאלכו צמקוס טהור וגו' כאשר צוה ה' ^ג (סג). ולמה לי חד מכל הני כו' וכי כל הדברים שנאמרו למשה לומר לישראל חזר ואמר ^ד כי כן צויתי: אוננין על נדב וזבחיאל וקדשים אכסורין לאוין מקל וחומר ממעשר הקל דכתיב גבי מעשר (דברים כז) לא אכלתי בלוני ממנו והוא אמר לכן לאכול המנחה חוקק לומר כי כן צויתי באנינות תאלכו: **כאשר אמר להם.** כשמנא מה הוצא את דמה וגו' הלא לא אירע צו פסול היה לכה לאכול צקודש כאשר צויתי אתכם צמנחא שאתם קדשים ואלא מאלי אני אומר לכם. לאולה צמנות ^(סח).

מסורת הש"ס

(א) [צמנת ק"א, ג] (ב) [עין מיי פ"י מהלכות כלי המקדש הלכה א, א] (ג) [ויקרא ח, ד] (ד) [צ"ל בקדש, ה] (ה) [דף כג: , ו] (ו) [עין חס' סנהדרין פג. ד"ה ולא משום, ח] (ז) [עין חס' סנהדרין טו: ד"ה שור וחס' מנינה ו: ד"ה מאי צ"מ].

הגהות הב"ח

(א) גב' וצווי ומה רבינו יבא עמהם ויאמר אלל כיצד: (ב) שם ותגרת אתם אבנט אהרן ובניו ולמ"ד: (ג) רש"י ד"ה דלא כתיב וישם עליו: (ד) שם ד"ה פתח כ"י. תקריב אל פתח: (ה) שם ד"ה כאשר צוה ה': (ו) שם כי כן צויתי הק"ד ואח"כ מ"ה באנינות יאכלוה שהן אוננין על נדב: (ז) שם מקרא פרשה. פירשת מלוואים וכו' אמר להם. צ"ל פ"י כפדו העשייה אמר לכוהן: (ח) שם ד"ה למיסגר ד"ה עם ד"ה צמ"י: (ט) שם ד"ה צמ"י ומנפת רבו' להכי נקט:

מוסף רש"י

כי כן צויתי. צמנחא שמיני כתיב קחו את המנחה וגו' (ובחיים ק"א). באנינות דננד זבחיאל ^(סח). צויתי. תמנחא דלאש חדש שמינייהו כתיב הן לא הוצא את דמה וגו' ^(סח). בשעת מעשה. כשצוה להם אמינותם אמר להם. שלא ימנעו מחילת קדשים היום. ששמע מפי הגבורה שחוקק אמינות היום בקדשים משאר ימים ואכסורין שגשפיה אמר להם אכול תאלכו אותה היה לכה לאולה כאשר צויתי אתכם שבעת מעשה. כאשר צוה ה'. כפילת חוה ושוק של שלמי צבור שקרבו צו ביום נאמר ^(סח). ולא מאלי אני אומר לכם. לאולה צמנות ^(סח).

חוס' ישנים

ולא פלגי אני אומר. משהו צפורים שעשייתו כמו בשער דר"ח. אפי"פ שהוא כבוד אח"כ אין מוקדש ומאחר.